

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 532/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a zo sudcov Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Námestie Martina Benku 15, Bratislava, IČO 36 860 522, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Mularčík, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 32/2021 z 8. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. augusta 2021 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj bližšie nešpecifikovaných základných práv podľa čl. 46 a čl. 50 ústavy a taktiež svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, a to postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Po vyslovení porušenia označených práv sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť v celom rozsahu a prikázať mu, aby ho neodkladne prepustil z väzby na slobodu. Sťažovateľ zároveň žiada priznanie trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, ako aj jej príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ je v súčasnej dobe väzobne trestne stíhaný v konaní vedenom Národnou kriminálnou agentúrou v Bratislave pod ČVS: PPZ-79/NKA-BA2-2021, a to:

a) pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a to na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia z 30. marca 2021 vydanom pod ČVS: PPZ-79/NKA-BA2-2021;

b) pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona spáchaný formou účasti (objednávateľ) podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a to na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia z 31. marca 2021 vydanom pod ČVS: KRP-103/1-VYS-BA-2021. Uznesením vyšetrovateľa policajného zboru z 8. apríla 2021 došlo k spojeniu trestných vecí vedených pod ČVS: PPZ-79/NKA-BA2-2021 a ČVS: KRP 103/1 VYS-BA-2021 na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod ČVS: PPZ-79/NKA-BA2-2021;

c) pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, a to na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia z 28. apríla 2021 vydanom pod ČVS: PPZ-79/NKA-BA2-2021.

3. Sťažovateľ podal 2. júna 2021 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol Špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 4 Tp 8/2021 z 21. júna 2021 tak, že ju podľa § 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol, pričom zároveň podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku zamietol žiadosť manželky sťažovateľa o nahradenie jeho väzby peňažnou zárukou a taktiež podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti napadnutému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením č. k. 4 Tost 32/2021 z 8. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje tým, že:

a) V trestnom konaní dosiaľ nebol zadovážený jediný dôkaz, ktorý by sťažovateľa usvedčoval z páchania trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu, pričom celá dôkazná situácia je postavená na predpokladoch a hypotézach. Kým svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] osobu sťažovateľa ani nepoznajú, medzi výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] existujú značné rozpory.

b) V konkrétnom sťažovateľ poukazuje napr. na rozdielnosť sumy určenej ako odmeny za fyzickú likvidáciu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a to v komparácii skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia

z 30. marca 2021 (suma 50 000 eur) s výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (suma 30 000 eur, resp. suma 35 000 eur). Podľa názoru sťažovateľa tieto rozpory odôvodňujú závery o nedôveryhodnosti uvedených svedkov, ako aj o tom, že ich výpovede boli účelovo zmanipulované ešte pred vznesením obvinenia.

c) Sťažovateľ ďalej poukazuje na skutočnosť, že verejne známy spor medzi jeho osobou a [REDAKOVANÉ] nemôže sám osebe objektivizovať dôvodnosť trestného stíhania spočívajúceho v akomkoľvek protiprávnom konaní smerovanom proti osobe poškodeného. V ďalšom odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta výšku ušlého zisku v sume 2 000 000 eur, ktorý mal byť konaním, resp. nekonaním [REDAKOVANÉ] spôsobený jeho obchodnej spoločnosti.

d) Vo vzťahu k osobe svedkyne [REDAKOVANÉ] sťažovateľ opisuje nezákonné praktiky konkrétneho príslušníka Policajného zboru, ktoré podľa jeho názoru deklarujú nátlak na túto osobu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj zastrašovanie, aby vypovedala nepravdu, a tým podporila vykonštruované tvrdenia proti jeho osobe. Vo vzťahu k podporeniu svojho presvedčenia poukazuje na konkrétny článok uverejnený v týždenníku PLUS 7 DNÍ z 8. júla 2021.

e) Obdobné námietky sťažovateľ prezentuje aj vo vzťahu k objektivizovaným kontaktom svedka [REDAKOVANÉ] a totožného príslušníka Policajného zboru ako v prípade svedkyne [REDAKOVANÉ], pričom sťažovateľ v konkrétnom polemizuje najmä so skutočnosťou, aký mal tento príslušník Policajného zboru dôvod kontaktovať svedka [REDAKOVANÉ], čo sa týka udalostí [REDAKOVANÉ], a taktiež, prečo tento svedok neodpovedal na otázku obhajcu, či je informátorom Policajného zboru.

f) Okrem samotnej dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľ namieta taktiež splnenie tzv. druhej materiálnej podmienky väzby, a to konkrétne dôvodu kolúzneho, ako aj preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku. Dôvodná obava z kolúzneho konania sťažovateľa musí byť v súlade s príslušnou judikatúrou ústavného súdu založená „na jasne a zrozumiteľnom, konkrétnom konaní vo vzťahu k samotnému obvinenému a teda nie spôsobom z ktorého možno dôvody väzby len dedukovať.“. Rovnako na naplnenie dôvodu preventívnej väzby podľa názoru sťažovateľa nestačí poukazovať iba na nevierohodné výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ku ktorým námietky už formuloval v skorších častiach odôvodnenia jeho ústavnej sťažnosti.

g) V neposlednom rade sťažovateľ namieta účelovosť jeho obvinenia pre zločin útoku na verejného činiteľa, ku ktorého doručeniu došlo v čase rozhodovania o jeho väzbe pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný v štádiu prípravy, a to z dôvodu potreby umocnenia potreby jeho väzobného stíhania.

h) Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil jeho právo na prezumpciu nevinu, a to tým, že v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia hodnotil vykonané dôkazy obdobným spôsobom ako pri rozhodovaní o vine, pričom sťažovateľ upozorňuje, že obdobne sa najvyšší súd správal vo veci Nešťák proti Slovenskej republike, v rámci ktorej Európsky súd pre ľudské práva rozsudkom z 27. februára 2007 vyslovil, že k porušeniu prezumpcie nevinu dôjde, ak pred zistením viny zákonným spôsobom štátne orgány svojimi rozhodnutiami alebo postojom naznačujú názor, že obvinený je vinný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu vyplývajúceho z čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, bližšie nešpecifikovaných základných práv vyplývajúcich z čl. 46 a čl. 50 ústavy a taktiež práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie vrátane prezumpcie nevinu garantovaných čl. 6 ods. 1, 2 dohovoru, a to postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, keďže týmto spôsobom vymedzil sťažovateľ rozsah prieskumu v konaní pred ústavným súdom v rámci petitu svojej ústavnej sťažnosti.

6. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

7. Právo na osobnú slobodu je okrem čl. 17 ústavy garantované taktiež prostredníctvom súběžne označeného práva na slobodu a bezpečnosť vyplývajúceho z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamieta procesný postup všeobecných súdov rozhodujúcich o jeho väzbe, avšak namieta výlučne ich skutkové a právne závery odôvodňujúce splnenie oboch materiálnych podmienok väzby, teda vo vzťahu k dôvodnosti vedeného trestného stíhania, ako aj vo vzťahu k nenaplneniu konkrétnych väzobných dôvodov.

8. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dôsledne oboznámil aj s odôvodnením ústavnou sťažnosťou nenapadnutého uznesenia Špecializovaného trestného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 350/09) a zistil, že Špecializovaný trestný súd svoj záver o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu odôvodnil v kontexte formálnych, ako aj materiálnych väzobných podmienok, pričom na s. 8 až 13 svojho uznesenia č. k. 4 Tp 8/2021 z 21. júna 2021 spôsobom súladným s § 176 ods. 2 Trestného poriadku z vecného pohľadu presvedčivo odôvodnil svoje väzobné rozhodnutie v kontexte námietok

sťažovateľa týkajúcich sa potreby prednostného a urýchleného vybavovania väzobných trestných vecí, ako aj splnenia oboch materiálnych podmienok väzby v konkrétnom prípade, teda dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa, ako aj dôvodnej obavy z jeho kolúzneho konania a taktiež možného pokračovania v pripravovanej trestnej činnosti, a to najmä v kontexte predošlých stupňujúcich sa verbálnych a neverbálnych atakov vzťahujúcich sa na osobu poškodeného [REDACTED].

9. Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode (a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru upravujúceho právo na spravodlivé súdne konanie; porovnaj napr. I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010). Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho (nie sankčného) inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (porovnaj napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

10. Ústavný súd sa po oboznámení s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s nenapadnutým uznesením Špecializovaného trestného súdu nestotožňuje s názorom sťažovateľa, podľa ktorého je jeho trestné stíhanie založené na „*predpokladoch a hypotézach*“. Najvyšší súd v napadnutom uznesení sťažovateľovi dostatočným a hlavne ústavne udržateľným spôsobom ozrejmil, že aj napriek skutočnosti, že väzobné rozhodovanie nie je rozhodovaním meritórnym, v súčasnej dobe podľa jeho názoru naďalej existujú dôvody na podozrenie, že skutky opísané v jednotlivých uzneseniach o vznesení obvinenia sa stali, napĺňajú skutkovú podstatu príslušných trestných činov, pričom sa na ich páchaní podieľal samotný sťažovateľ. Vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa sa pritom najvyšší súd neobmedzil iba na konštatovania všeobecného charakteru. Po prvotnej analýze dôkazov odôvodňujúcich trestné stíhanie sťažovateľa najvyšší súd odkázal na jednotlivé právne úvahy sudcu pre prípravné konanie, ktorý zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Vo vzťahu k sťažnostným námietkam, ktoré sa týkajú rozporov vo výpovediach niektorých svedkov, a tým ich nedôveryhodnosti pre účely trestného konania, ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť najmä nasledujúce skutočnosti. Najvyšší súd sa pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok väzby sťažovateľa neopomenul zaoberať aj možným procesným postavením svedkov [REDACTED] a [REDACTED] ako tzv. kajúcnikov, resp. spolupracujúcich obvinených, pričom v kontexte zásady voľného hodnotenia dôkazov poskytol svoj pohľad na požiadavky hodnotenia ich výpovedí vo vzťahu k meritórnemu rozhodovaniu, pričom zároveň uviedol, že v porovnaní s rozhodovaním o vine a treste nie je posudzovanie hodnovernosti ich výpovedí vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe v prípravnom konaní natoľko určujúce. Ústavný súd na rozdiel od zmieneného právneho názoru

najvyššieho súdu nebagatelizuje potrebu dôslednej analýzy výpovedí tzv. kajúcnikov v kontexte materiálnej dôkaznej situácie aj vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe v prípravnom konaní, na strane druhej však prisvieďa najvyššiemu súdu v tom, že sťažovateľ pri rozhodovaní o väzbe pred všeobecnými súdmi a taktiež ani v samotnej ústavnej sťažnosti neuviedol také zásadné rozpory vo výpovediach svedkov [REDACTED] a [REDACTED], ktoré by boli samy osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami spôsobilé privodiť iný záver o súčasnej dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa než ten, ktorý ustálil Špecializovaný trestný súd. Inými slovami povedané, rozdiely medzi sumou určenou ako odmena za fyzickú likvidáciu [REDACTED], a to v komparácii skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia z 30. marca 2021 s výpoveďami svedka [REDACTED] a svedka [REDACTED], po skutkovej ani právnej stránke akýmkoľvek spôsobom neoslabujú dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný v štádiu prípravy. Bez vplyvu na prípadný majetkový motív sťažovateľa je následne aj skutočnosť, či neskolaudovaním predmetných stavieb by vznikol jeho obchodnej spoločnosti ušlý zisk vo výške 2 000 000 eur alebo nižší. Akákoľvek kvantifikácia majetkového motívu totiž v konkrétnom prípade nepredstavuje obligatórny znak skutkovej podstaty žiadneho z trestných činov, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu.

11. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa potenciálnych manipulácií výpovedí svedkyne [REDACTED] a svedka [REDACTED] zo strany konkrétneho príslušníka Policajného zboru ústavný súd len poukazuje na to, že nie je orgánom činným v trestnom konaní a posudzovať prípadné protiprávne konanie príslušníkov Policajného zboru v procese zisťovania a objasňovania trestných činov nemožno v žiadnom prípade podradiť pod výkon jeho ústavnej kompetencie vyplývajúcej z čl. 127 ústavy. Sťažovateľ navyše v naznačenom kontexte skôr polemizuje s určitými mediálnymi zisteniami, pričom sám neprezentuje žiadne relevantné dôkazy, ktoré by boli spôsobilé objektivizovať manipulácie svedkov v konkrétnom trestnom konaní.

12. Ústavný súd zastáva názor, že obdobne ako v prípade prvej materiálnej podmienky väzby spočívajúcej v dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal aj s existenciou väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, teda s dôvodmi tzv. kolúznej a preventívnej väzby sťažovateľa. Vo vzťahu ku kolúznej väzbe najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že sťažovateľ by v prípade prepustenia na slobodu mohol nezákonným spôsobom pôsobiť na spoluobvineného [REDACTED], ako aj na svedka [REDACTED] a svedka [REDACTED]. Vo vzťahu k možnému ovplyvňovaniu svedkov zo strany sťažovateľa najvyšší súd poukázal aj na skutočnosť, že v prebiehajúcom trestnom konaní do času jeho rozhodovania o väzbe sťažovateľa nedošlo ku kontradiktórnemu vypočutiu všetkých svedkov. Dôvod kolúznej väzby však napokon najvyšší súd videl aj v samotnom charaktere trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu, prostredníctvom ktorej sa sťažovateľ snažil najprv vplyvať na výkon verejnej funkcie konkrétnej osoby, pričom následne mal pripravovať taktiež jej fyzickú likvidáciu, a to všetko na účely vlastného majetkového prospechu. Ústavný súd sa pritom v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého je v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov a taktiež ústavného súdu väzobné stíhanie určitej osoby možné odôvodňovať aj druhovou povahou stíhanej trestnej činnosti, a to vrátane spôsobu jej vykonávania (bližšie napr. IV. ÚS 447/2018). Rovnako dôvod preventívnej väzby sťažovateľa najvyšší súd videl najmä

v povahe, charaktere, ako aj vecnej, časovej a miestnej súvislosti oboch skutkov, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu v súvislosti s poškodeným [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd taktiež pripomína, že pre naplnenie väzobných dôvodov formulovaných v rámci § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku sa nevyžaduje preukázanie dokonaného marenia objasňovania skutočností dôležitých pre trestné konanie, resp. preukázanie dokonaného pokračovania v trestnej činnosti, čím sa zvyrazňuje prevenčný charakter väzby ako zaistovacieho prostriedku bez akejkoľvek sankčnej funkcie.

13. Napokon v úplnom rozpore so sťažnostnou námietkou týkajúcou sa porušenia práva sťažovateľa na prezumpciu neviny je tá časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v rámci ktorej tento zdržanlivo a vo vzťahu k rešpektovaniu prezumpcie neviny sťažovateľa zvlášť opatrným spôsobom uvádza: *«Na tomto mieste sa žiada uviesť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, respektíve nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu (primerane napríklad rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. marca 2009). V rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a s konečnou platnosťou uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 211/2018). Každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016).»* Analýzou citovanej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je možné dôjsť k nepochybnému záveru, že najvyšší súd si v konkrétnom konaní dostatočným spôsobom uvedomoval, že ako súd rozhodujúci o väzbe v rámci prípravného konania nie je meritórnym súdom predpokladaným čl. 50 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu je pritom podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že odôvodnením napadnutého uznesenia najvyšší súd v žiadnom prípade nevyslovil svoj vlastný úsudok o naplnení jednotlivých znakov skutkových podstát stíhaných trestných činov zo strany sťažovateľa, avšak analýzou, ako aj následným zhodnotením jednotlivých dôkazov sa zaoberal primárne z dôvodu potreby preskúmania dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa ako prvej materiálnej podmienky jeho väzby.

14. V konkrétnom prípade tak ústavný súd uzatvára, že preskúmať skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli všeobecné súdy, nie je jeho ústavnou úlohou, pričom v žiadnej zo sťažnostných námietok preskúmaných v tomto konaní nebolo možné vidieť akýkoľvek relevantný ústavnoprávny rozmer. V prípade väzobného, ako aj meritórneho rozhodovania všeobecných súdov ústavný súd nie je súdom tretej, resp. štvrtej inštancie. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu

najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

15. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2021

Libor DUEA
predseda senátu